

„Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“ (1 Jan 4,8)

První list Janův je adresován křesťanům z komunity v Malé Asii, aby je povzbudil k obnovení vzájemného společenství, protože jsou rozděleni různými naukami. Autor je vyzývá, aby dbali na to, co bylo hlášáno „od počátku“ křesťanství, a opakuje, co první učedníci viděli, slyšeli a čeho se dotýkali vlastníma rukama při společném životě s Pánem, aby i tato komunita mohla být ve společenství s nimi, a tím i s Ježíšem a s Otcem.¹

„Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“

Aby autor připomněl podstatu přijatého zjevení, zdůrazňuje, že v Ježíši nás Bůh miloval jako první a plně přijal lidskou existenci se všemi jejími omezeními a slabostmi.

Na kříži Ježíš sdílel a na vlastní kůži zakoušel naše odloučení od Otce. Tím, že se cele daroval, uzdravil toto odloučení láskou bez hranic a podmínek. Ukázal nám, co je to láska, které nás učil slovy i životem.

Z Ježíšova příkladu chápeme, že skutečně milovat vyžaduje odvahu, úsilí a riziko, že budeme muset čelit nesnázím a utrpení. Ale kdo takto miluje, má podíl na Božím životě a zakouší jeho svobodu a radost ze sebedarování.

¹ Srov. 1 Jan 1,1-3.

Když milujeme tak, jak nás miloval Ježíš, osvobozujeme se od sobectví, které nám zavírá dveře ke společenství s bratry a sestrami a s Bohem, a můžeme společenství zakoušet.

„Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“

Touhou lidského srdce, možná nevědomou, vždy bylo poznat Boha, jenž nás stvořil a zná nás i nejhlubší pravdu o všem.

Je-li On láska, pak milujeme-li jako On, můžeme nahlédnout něco z této pravdy. Můžeme růst v poznání Boha, protože ve své podstatě žijeme Jeho život a kráčíme v Jeho světle. To se plně uskutečňuje, když je láska vzájemná. Pokud se milujeme navzájem, pak „Bůh zůstává v nás“². Děje se to podobně, jako když se dva elektrické póly dotknou a rozsvítí se světlo, které osvítlí vše kolem nás.

„Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“

Svědčit o tom, že Bůh je láska, je podle Chiary Lubichové „velkou revolucí, kterou jsme dnes povoláni nabídnout modernímu světu nacházejícímu se v extrémním napětí“, stejně jako ji „první křesťané nabídli tehdejšímu pohanskému světu“³.

Jak to udělat? Jak žít tuto lásku, která pochází od Boha? Učme se ji od Jeho Syna uvádět do života, zejména „(...) ve službě bratřím a sestrám, zvláště těm, kteří jsou kolem nás, počínaje těmi nejmenšími věcmi, nejpokornějšími službami. Budeme se je snažit po vzoru Ježíše milovat jako první, odpoutat se od sebe samých a obejmout všechny kříže, malé i velké, které to může obnášet. Takto zanedlouho i my dosáhneme oné zkušenosti s Bohem, onoho společenství s Ním, plnosti světla, pokoje a vnitřní radosti, k níž nás chce Ježíš přivést.“⁴

² Srov. 1 Jan 4,12.

³ Ch. Lubichová, *Conversazioni*, a cura di M. Vandeleene (Opere di Chiara Lubich 8/1); Città Nuova, Roma 2019, str. 142.

⁴ Ch. Lubichová, Slovo života na květen 1991, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 477.

„Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“

Santa často navštěvovala katolický domov pro seniory. „Jednoho dne se s Robertou seznámila s Aldem, vysokým, velmi vzdělaným a bohatým mužem. Aldo se na obě mladé ženy chmurně podíval: *„Proč sem chodíte? Co od nás chcete? Nechte nás v klidu zemřít!“* Santa neztratila duchapřítomnost a odpověděla mu: *„Jsme tu kvůli vám, abychom spolu strávili nějaký čas, abychom se poznali, spřátelili.“* (...) Pak za ním šli ještě několikrát. Roberta vzpomíná: *„Ten muž byl mimořádně uzavřený, velmi skleslý. Nevěřil v Boha. Santa byla jediná, komu se podařilo vstoupit do jeho srdce, velmi jemně, tím, že mu celé hodiny naslouchala.“* Modlila se za něj a jednou mu věnovala růženec, který přijal. „Santa se potom dozvěděla, že když umíral, vyslovil její jméno. Bolest z jeho smrti byla zmírněna skutečností, že zemřel pokojně a v rukou držel růženec, který mu darovala.“⁵

Silvano Malini a tým Slova života

⁵ P. Lubrano, *Un volo sempre più alto. La vita di Santa Scorese* (Letět stále výš. Život Santy Scorese), Città Nuova, Roma 2003, str. 83-84, 107.